

въ Болоня да учи при прочутия падре Мартини за да се усъвършенствува въ контрапункта и да овладее напълно строгия църковен стилъ. Операта му „Мероре“ е имала такъв голѣмъ успѣхъ, че бива назначенъ за директоръ на консерваторията degli Incurabili въ Венеция, кждето остава до 1747. Къмъ това време се отнася написването на нѣколко негови голѣми вокални творби, (между които знаменитото осмогласно „Laudate“), което имало за следствие повикването му за папски капелмайсторъ въ Римъ, дето 1751 създава операта „Ифигения въ Авлида“, а въ 1753 последвало назначението му за херцогски капелмайсторъ въ Шутгардтъ. Тукъ Й. остава цѣли 15 години, презъ което време се напълно опознава съ нѣмската музика. Тя му оказва известно благотворно влияние, така че въ написанитѣ творения презъ този периодъ — повече отъ 20 опери и много църковни творби — се забелязва едно обогатяване на хармонията, а по влияние на Манхаймцитѣ — и едно по-сериозно отношение къмъ оркестра въ неговитѣ опери. 1796 се завръща въ Неаполъ, но продължителното отсъствие отъ Италия имало за следствие забравянето му отъ сънародниците, и последнитѣ му опери — между които „Ифигения въ Таврида“ — минаватъ незабелязано, поради което той се оттегля да живѣе въ родното си мѣсто — въ околноститѣ на Неаполъ. Повикването му като дворцовъ композитъ въ Лисабонъ той отклонява, но получава една малка пенсия отъ Жоао VI за нѣколко оперни партитури, съ която прекарва последнитѣ дни на живота си почти забравенъ. Смъртта го настирала току що билъ привършилъ своето знаменито „Miserere“ — за двоенъ осмогласенъ хоръ и оркестъръ. Освенъ 82 опери, отъ които 53 сж запазени, Й. е писалъ: 6 оратории, много кантати, меси, единъ пасионъ и др. църковни творби, между които нѣколко за двоенъ хоръ съ 4 и 6 солови гласа.

Йонгенъ, Жозефъ — Jongen, Joseph — белгийски композитъ, род. 14 дек. 1873 въ Лиежъ, ученикъ на консерваторията въ родния си градъ, после специализиралъ като

стипендиантъ въ Парижъ, Берлинъ, Лайпцигъ, Римъ и др., професоръ въ консерваторията въ Лиежъ, после такъвъ въ Брюкселската консерватория, а отъ 1925 — нейнъ директоръ. Творчеството на Й. застъпва всички муз. области, но истинското негово поле е камерната музика: сонати, кватрети и квинтети за разни инструменти и ансамбли; освенъ това — по единъ концертъ за цигулка и виолончелъ, една симфония, творби за пиано, органъ и хармонимумъ, пѣсни, мотети, една 4-актна опера и една мимосимфоническа легенда въ една частъ.

Йонийски — име на тоновъ видъ въ старогръцката музика, дадено отъ нѣкои теоретици на седмия и осмия църковенъ гласъ (mod.) — гл. църковни гласове.

Йонъ, Паулъ — Juon, Paul — композитъ, род. 8 мартъ 1872 въ Москва, ученикъ на тамошната консерватория (Хрижмали — цигулка, Танеевъ и Аренски — композиция) и на Баргиелъ въ Берлинъ, учителъ въ Музик. училище въ Баку, отъ 1907 — професоръ по композиция въ Берлинската висша академическа школа. Собствената областъ на Й-овото творчество е камерната музика: нѣколко клавиртриа, клавиркватрети и квинтети, 3 струнни кватрета, 2 цигулки, 1 челова и 1 флейтова сонати съ пиано, а сжщо: 2 симфонии, отъ които една камерна, по една серенада, сюита и фантазия за оркестъръ, единъ цигулковъ концертъ и др. Й. е учителъ на Панчо Владигеровъ.

Йотейко, Тадеушъ — Joteyko, Tadeusz — полски композитъ, род. 1 апр. 1872 въ Посцуйки (Украйна), ученикъ на Гевартъ въ Брюкселъ и на Носковски въ Варшава, творби: 1 симфония, 1 увертюра, „Полска рапсодия“, „Полска сюита“ — за оркестъръ, 2 струнни кватрета, клавирни и цигулкова сонати, хорови и солози пѣсни, кантати и нѣколко опери („Зигмундъ Августъ“, „Кралица Хедвига“), „Fantazia goralaska“ и др.

Йохансенъ, Давидъ Монарадъ — Johansen, David Monrad — норвежки композитъ отъ модерното направление, род. 8 ноемв. 1888 въ